

Komunální volby jsou za dveřmi

KSČM půjde v kraji do říjnových komunálních voleb většinou se samostatnými kandidátními listinami, kterých bylo v kraji podáno celkem 62. Ve čtyřech dalších případech jsme sestavili společnou kandidátku s jiným politickým subjektem, všechny se týkají okresu Domažlice. V devíti případech jsou naši kandidáti součástí kandidátní listiny jiného politického subjektu, přičemž v sedmi případech se toto řešení uplatnilo v okrese Plzeň-sever. V Plzni máme samostatnou kandidátní listinu do Zastupitelstva města, a dále do obvodů Plzeň 1, 2, 3 a 4.

„V jednotlivých okresech kraje se počty našich kandidátů pro letošní komunální volby pohybují od 64 v okrese Plzeň-město po 187 v okrese Tachov, celkem máme 823 kandidátů“, řekl naší redakci předseda KV s. Kavij. „Procentuálně náš kraj spolu s krajem Karlovarským a Ústeckým tvoří trojici územních celků, v nichž má KSČM stále nejpočetnější kandidátní listiny ze všech kandidujících subjektů. A celorepublikově máme ze všech kandidujících subjektů druhý největší počet kandidátů hned po KDU-ČSL, konkrétně 13 537“, pokračuje s. Kavij. I přes vysoký věk členské základny máme nadále silné personální zázemí, přičemž náš kraj v tomto ohledu náleží k nejlépe zajištěným v celé ČR.

„Na našich kandidátkách máme celkem 187 kandidátů a z toho členů KSČM je 55, takže velmi spoléháme na naše osvědčené sympatizanty“, řekl předseda OV Tachov s. Šimánek. „Kandidátní listiny máme ale podané i na několika místech, kde nejsou ZO KSČM, což ukazuje, že v řadě míst jsou občané ochotni za nás kandidovat pracovat pro blaho své obce“, pokračoval s. Šimánek.

„V okrese Domažlice je sestaveno 10 kandidátek KSČM, a 4 kandidátky kde jsou komunisté na společné kandidátce. Počet obcí, kde se kandiduje, je tak stejný jako v minulých volbách“, řekl předseda OV Domažlice s. Žáček. „V některých obcích, např. Domažlice, Klenčí či Česká Kubice, se podařilo podstatně snížit věkovou hranici kandidátů“, dodal příznivou zprávu s. Žáček. „Do letošních voleb jsme sestavili 11 samostatných kandidátek, všichni se snaží a nadále mají chuť do aktivní práce pro občany“, konstatuje předseda OV Plzeň-sever s. Věbr.

Naši nespornou výhodou je též řada velmi zkušených kandidátů, kteří již v řadách KSČM vykonali pro občany mno-

ho poctivě a obětavě práce. „Své funkce chtějí obhájit všichni dosavadní starostové zvolení za KSČM. Mezi nejúspěšnější patří starosta Kostelce František Trhlík, dlouholetý starosta Trpíst Josef Pavlas, starosta Rozvadova Bořek Vrabec či starostka Halže Jana Kiššová“, vypočítává předseda OV Tachov s. Šimánek. „Zkušeným komunálním politikem, bývalým poslancem i krajským zastupitelem a nyní kandidátem do Senátu je i Josef Švarcbeek z Plané nebo Standa Kolda z Lesné coby poslední socialistický poslanec z okresu Tachov“, pokračuje s. Šimánek.

Všude, kde má KSČM šanci realizovat svůj program, se vždy prokazuje jeho maximální přínos pro kvalitu života občanů a řešení problémů jednotlivých volebních obvodů. Kandidáti KSČM nehledají podporu prostřednictvím planých slibů, ale mohou se opřít o dlouholetou, a nezřídka celoživotní práci pro občany, názorovou konzistenci v prosazování levicové politiky, aktivní boj za zájmy občanů a často velké zkušenosti z komunální politiky bez převlékání kabátů. Ocenění si zaslouží též pro to, že komunální politika představuje každodenní náročnou mravenčí práci bez velké slávy, a kvalitně ji lze vykonávat jen s velkým osobním zaujetím. **Držme proto palce našim kandidátům a podpořme je pro blaho našich voličů.**

H-systém? Smutný důkaz nefunkčnosti kapitalistického zákonodárství

Vývoj od roku 1989 přinesl občanům této země falešné sliby a plané naděje. Rychle vznikla krutá ekonomická nesvoboda a vykořisťování pracujících s mohutným rozkrádáním majetku státu náležícího nám všem. Novodobí „demokraté“ rozbili proti vůli většiny občanů i tehdejší ústavní úpravě společné Československo a namísto lékařů, učitelů či vědců vznikly nové společenské pseudoelity rekrutované z privatizačních zbohatlíků, nepracujících restituentů, potomků šlechty a tunelářů. Namísto společenské soudržnosti nastoupil neskrývaný individualismus a otevřená preference sobectví. Nemocní lidé byli zatěžováni zdravotnickými poplatky, začali řídit soukromí exekutoři a privati-

zovalo se všechno, co mělo nějakou hodnotu. Václava Klause coby symbol českého kmotrovského kapitalismu a „morální etalon“ přirovnávajícího manželskou nevěru k adrenalinovému sportu zvolil Parlament prezidentem. Výkonem své funkce plně dostal své předchozí pověsti a na konci svého druhého funkčního období se rozloučil hromadnou amnestií týkající se i té hrstky tunelářů, které se lopotně podařilo dostat za mříže. O rozkradení zbytku prostředků zdecimovaného státu se pak postaraly církevní restituce.

Jednou z mnoha ohromných zločinů byla „nové doby“ byla kauza H-systému, která byla v minulých

měsících po nekonečných 20 letech v rovině obecného soudnictví prozatím uzavřena velmi kontroverzním rozhodnutím Nejvyššího soudu. S obdobnými kauzami ji spojuje, že rozhodnutí soudu je sice podle zákona, avšak s nastolením spravedlnosti nemá společného téměř nic. Kapitalistické zákonodárství se v těchto případech opakovane ukázalo jako naprosto sterilní vůči potrestání tunelářů i oprávněným požadavkům náhrady škody okradených lidem a současně ukázalo, že právo rezignující na požadavek objektivní spravedlnosti a vyjadřující pouze vůli vládnoucí většiny je vůči kmotrovskému kapitalismu naprosto bezbranné. Neschopnost vyřešit situaci pomocí právního řádu konstatoval i sám předseda Nejvyššího soudu Šámal konstatováním, že žádné rozhodnutí soudu v této věci nemůže být spravedlivé a do věci by se měl vložit stát.

Ale k čemu je právní řád, který neumí zajistit spravedlnost? K čemu jsou rozsudky nejvyšších soudních instancí, když nemohou vést k ochraně práv občanů a musí být nahrazovány nestandardními postupy? Kde je zde obsažena zásada suverenity lidu, když právní řád zájmy lidí nechrání? Celá tato situace je dalším z výmluvných důkazů naprostého selhávání kapitalismu coby společenského řádu. Je to podobné jako před 10 lety v USA coby kolébce nejrozličnějších doktrín neoliberalismu, kde při hromadných bankrotech velkých finančních ústavů začal stát s rychlým pumpováním neskutečných částek k záchraně bank namísto použití tržního principu *laissez-faire*, dle něhož je měl nechat zkrachovat. Političtí představitelé si však dobře uvědomili, že to by byl důsledek společensky prostě neúnosný, a tím zároveň potvrdili, že představy o „spravedlivém“ řízení „neviditelnou rukou trhu“ jsou naprosto neudržitelné.

Co může být z globálního hlediska větším důkazem o selhání kapitalistického řádu než nefunkčnost i v jeho americké svatyni? A co může být větším důkazem pro nás než vzpomínka na Václava Klause, H-systém a vůbec celá 90. léta minulého století v této zemi?

Sudetoněmecké krajanské sdružení a my

Není to tak dávno, kdy jsem měl možnost hovořit na ÚV KSČM s odborníky na tzv. Česko – Německou otázku, zejména na činnost sudetoněmeckého Landsmannschafu vedeného Berndtem Posseltem. Byl jsem upozorněn na jejich aktivity v mém rodném kraji (Chodsko), v nedalekých Poběžovicích a zároveň požádán o navázání spolupráce s Klubem českého pohraničí.

S KČP spolupracujeme již dávno a většina jednání okresní rady KČP probíhá u nás. O situaci v Poběžovicích mne informoval i předseda okresní organizace KČP Václav Jílek, zejména o tom, jak Sudetští Němci za podpory zdejšího starosty nevynechají jedinou nabídnutou příležitost ke své prezentaci. Rovněž jsem navázal kontakt s kolegy z Die Linke a DKP. Jejich údiv mne překvapil. Pro ně je Posseltova organizace pomalu vymírajícím druhem politického dinosaura. Pokud získává podporu a energii do života, pak zejména od vládních politiků v ČR (např. Daniel Herman, Petr Fiala, Pavel Bělobrádek), církevních hodnostářů (např. biskup Vojtěch Církla) a některých starostů a zastupitelů měst (např. David Macek, Hynek Říha).

Při své nedávné zahraniční cestě jsem se zastavil v sousedním Polsku v regionu podobnému našim Sudetům. O snahách nějakého spolku podobnému Landsmannschafu o získání kontroly a požadavku navrácení tohoto území Německu tam nikdo nikdy neslyšel a podle slov samotných Poláků asi ani dlouho neuslyší. Možná proto, že členové Polského Sejmu nejezdí s B. Posseltem po Polsku a polští faráři a biskupové si netroufnou pozvat do svých diecézí ani B. Posselta, ani O. Habsburka. Oni by možná i chtěli, ale ví, že by tak učinili pouze jednou. Z vyjádření některých Poláků k této otázce mne často a dlouho brněly uši. Velmi často zaznívá i požadavek na doplacení válečných reparací Německem v hodnotě mnoha miliard EUR.

To je velký rozdíl mezi Polskem a ČR. Za necelých 29 let jsme ztratili národní hrdost a mnozí z nás zřejmě i národní identitu. Nová generace žijící spíše ve virtuální realitě si jen těžko uvědomuje, co by znamenalo požadované navrácení majetků Sudetským Němcům a kolika lidí v pohraničí by se to dotklo. Proto možná Polákům tak trochu závidím, vědom si skutečnosti, že v Evropě se najdou i další národy, které by dokázali na požadavky Sudetoněmeckého krajanského sdružení velmi jasně a zřetelně odpovědět.

Myslím si, že pokud bychom nenechávali námi zvolené politiky denně prodávat naši státnost, překrucovat a pošlapávat naši historii a dějiny a s hrdostí našich předků bránili hranici své země, asi bychom se o sudetoněmeckém Landsmannschafu mohli bavit stejně jako kolegové z Die Linke a DKP a lidé v pohraničí by stejně jako v Polsku o požadavcích Sudetoněmeckého krajanského sdružení nic neslyšeli, a to ani z úst kancléřky Angely Merkelové.

Pojďme se tedy zeptat pana Fialy, Bělobrádka, Hermana, Církla, Macka, Říhy a dalších jak si to vlastně představují. Kam se budou moci nastěhovat lidé z tzv. konfiskátů, z které části státního rozpočtu chtějí vyplácet finanční náhrady Němcům, a hlavně na základě čeho a podle které zákonné normy? Kdo jiný než politik nebo veřejně činný zastupitel by měl domýšlet do důsledku dopady svého konání! Na jejich jistě fundované odpovědi můžeme být zvědaví a určitě budou stát za zveřejnění ve všech nezávislých médiích, včetně ČT.

Ing. Petr Žáček

Za zájmy pacientů i zdravotníků Rokycanské nemocnice

Jeden z kandidátů do Senátu v našem kraji s. Zdeněk Chýnovský se intenzivně věnuje situaci v Rokycanské nemocnici a.s., kde údajně dochází k některým nestandardním postupům s cílem prosadit „racionalizaci“ opatření bez zákonem požadovaného předchozího projednání s odborovou organizací. Jak informoval 20. srpna na tiskové konferenci KV KSČM, chystá v této záležitosti též petici a bude se celé záležitosti věnovat též v rámci své předvolební kampaně.

Provozování zdravotnického zařízení ve vlastnictví kraje je veřejnou službou a musí sloužit lidu, což vylučuje jeho provozování na podnikatelském principu. Patrně netřeba připomínat smutné zkušenosti s privatizací nemocnic v období pravicových vlád, které vedly k rozkradení a naprosté devastaci fungující sítě zdravotnických zařízení. Ochrana zdraví nesmí být byznysem, kde cenu lékařské péče zvyšují kapitalistické zisky. Kvalitní péči nelze zajistit ani politikou výdajových škrtů, na nichž je bezprostředně závislá péče o pacienty, přičemž pokud je potřebné někde ušetřit, tak mnohem spíše na vysokých platech vrcholového nelékařského managementu než na rušení vrátnice či obdobných pseudoopatřeních.

Je proto chvályhodné, že na úrovni kraje se problematice zdravotnictví představitelé strany dlouhodobě věnují, viz též příspěvek s. Liškové v minulém čísle Krajánku. KSČM na úrovni kraje bude vždy nekompromisním odpůrcem veškerých opatření, jejichž důsledkem by bylo další zhoršování péče o pacienty či podmínek práce zdravotnického personálu, a to zejména za situace, kdy na léčebnou péči peníze scházejí, ale současně jsou pacienti i zdravotníci vysávání zdravotními pojišťovnami, maržemi farmaceutických firem a začaté rovněž královskými platy nelékařského nemocničního managementu.

JUDr., Bc. Richard Pokorný, Ph.D.

Proč nikdy nebudu kapitalistou

V srpnových a listopadových dnech probíhá každoročně mohutná mediální kampaň snažící se přesvědčit o tom, že socialismus selhal, kapitalismus je ztotožněn se svobodou, svoboda znamená že si každý může dělat co chce, demokracie je nutně spjata s tržním hospodářstvím a řada podobných nesmyslů kapitalistické propagandy.

Absurditu těchto tvrzení lze pochopit i při prosté úvaze o charakteristických rysech člověka a společnosti:

- 1) Lidské potřeby jsou neomezené
- 2) Vzácné zdroje sloužící k jejich uspokojení jsou výrazně omezené
- 3) Rozdíly ve schopnosti jednotlivců uspokojovat své potřeby jsou extrémní
- 4) Člověk usiluje o uspokojení svých potřeb bez významnějšího ohledu na újmu druhých

Pokud jako alokační mechanismus vzácných zdrojů použijeme prostý silový střet mezi úsilím jednotlivců o uspokojení jejich potřeb nazývaný „neregulovaný trh“, důsledky jsou katastrofální. Trh totiž není zdrojem ani referenčním kritériem hodnot, a proto nemůže být ani

jejich spravedlivým distributorem. Trh nezná přiměřenost ani sociální spravedlnost, je pouze bezpřívláskovou výslednicí působení sil protikladných zájmů. O uspokojení téměř každé potřeby je nutno „tržně“ bojovat, tj. člověk člověku má být vlkem. Čím silnější, sobeckější a bezohlednější vlk, tím je „tržně úspěšnější“. Kdo nechce či neumí být vlkem, má smůlu. Láska k bližnímu a morálka se zde nenosí. Na „trhu“ rozhoduje jen právo silnějšího.

Jakou cenu na plně liberalizovaném trhu zaplatí smrtelně nemocný pacient farmaceutické firmě za nezbytný lék, jehož úhrada není v zájmu tržně jednající zdravotní pojišťovny? Jakoukoliv, jde mu přece o život. Chce-li žít, akceptuje nakonec jakékoliv podmínky, neboť pouze tehdy bude firma „svobodně“ souhlasit se „svobodným“ uzavřením smlouvy o poskytnutí léku. Učebnice konstatuje, že dohody mezi tržními stranami bylo dosaženo, tj. trh se vyčistil. A kapitalista dodá, že vše proběhlo „svobodně“ (pacient měl přece svobodné právo umřít).

Jak může tedy kapitalismus fungovat, když je tak špatný a nemorální? Jednoduše proto, že špatný a nemorální je sám člověk. Kapitalismus jej na rozdíl od socialismu či komunismu nevychovává, naopak sobectví a egoismus coby jedny z nejsilnějších lidských vlastností povyšuje na normu a za jejich důsledné naplňování lidi dokonce odměňuje (zákon nabídky a poptávky funguje právě jen díky těmto lidským vlastnostem). To je pro většinu lidí velice lákavá nabídka. Čím hodnotově zvrhlejší společnost, tím větší zde má kapitalismus šanci. I proto patrně nikdy nebude v Evropě tak úspěšný, jako v USA.

Socialismus znamená snahu o dosažení spravedlnosti ve společenském soužití, nebo alespoň o odstranění nejhorších nespravedlností. Kapitalismus znamená „svobodu“, jakou mají zvířata v lese – i zajíc může mít zdání svobody, ovšem jen do okamžiku, než potká stejně svobodnou lišku, která má hlad. Chceme snad žít jako divoká zvířata, která ani neví že existuje nějaká morálka, a ještě takový systém nazývat vyvrcholením veškerého poznání či „koncem historie“? Nepochybně neudržitelná, absurdní a nesmyslná představa. Stejně jako celá kapitalistická propaganda.

JUDr., Bc. Richard Pokorný, Ph.D.

<https://plkr.kscm.cz/>

Umožněte Vaším přátelům a známým seznámit se s obsahem našeho zpravodaje.